

**Tom Hawkins**

## **Đêm tân hôn**

**Nguyên tác: "Wedding Night",**

*Tom Hawkins sống tại Raleigh, North Carolina. Ông theo học bậc cử nhân tại University of Illinois và University of Missouri. Sau 4 năm phục vụ trong Hải Quân Hoa Kỳ, ông trở lại University of North Carolina và hoàn tất bằng Thạc sĩ Văn Chương. Hawkins chuyên viết truyện ngắn. Nhiều tác phẩm của ông đã được in trong những tuyển tập như: Norton Anthology of Contemporary Fiction, ed. R. V. Cassill (New York: W.W. Norton & Co., 1987); Flash Fiction, ed. James Thomas, Denise Thomas & Tom Hazuka (New York: W.W. Norton & Co., 1992); và This Is Where We Live, ed. Michael McFee, (North Carolina: University of North Carolina Press, 2000). Năm 1989, tập truyện Paper Crown của ông được Book Mark Press của University of Missouri-Kansas City xuất bản, và đã được đánh giá cao. Ta hãy thử đọc vài nhận định: "Tom Hawkins là một bậc thầy đúng nghĩa của thể loại có lẽ khó nhất: truyện ngắn... Paper Crown là một cuốn sách mà những người yêu truyện ngắn sẽ còn nói đến trong nhiều năm tới". - (Fred Chappell). "Cái nhìn và tâm hồn của một nhà thơ trao gửi tuyệt vời trong những truyện này-những truyện sâu sắc và trong sáng và là một niềm hoan lạc cho người đọc". - (Clyde Edgerton). "Tôi không biết có ai viết truyện ngắn vào thời này như Tom Hawkins... Truyện của anh là những món châu báu nhỏ bé hoàn hảo". - (Tom Whalen).*

*"Đêm tân hôn" ("Wedding Night") là một truyện trong cuốn Paper Crown. Truyện này được in lần đầu trên tạp chí văn học Ploughshares (Issue #3,*

*Vol. 09/2&3, Fall, 1983).*

### **Đêm tân hôn**

Tôi đã làm việc tại sạp báo bên cạnh trạm xe buýt này từ năm một ngàn chín trăm năm mươi ba cho đến nay, và vẫn luôn luôn chờ đợi một cô gái hợp ý đến với tôi. Khi tôi bắt đầu làm việc này, nước sơn trên bức tường kia còn mới toanh; lúc ấy nó là màu xanh lá cây nhạt. Những quân nhân về từ Chiến Tranh Triều Tiên thường ghé lại mua thuốc lá, và tôi học được các phù hiệu của Bộ Binh, Lực Lượng Tuần Duyên, Hải Quân, và Thủy Quân Lục Chiến. Có một lần tôi bị cướp bởi một gã da trắng vạm vỡ mặc áo choàng nâu. Gã nhe ra cho tôi xem hai cái răng còn sót trong mồm gã và chĩa cái nòng súng tự động nhỏ có quần băng keo vào tim tôi. Tôi cho gã hết cả hộp tiền nhưng không hề cảm thấy sợ. Qua cách nhìn của tôi, gã cũng chỉ giống như tôi, và tôi có thể chết sau cái quỳ ấy và quay bước ra đi bên trong bộ da của gã, với mấy đô-la để tiêu xài. Chúng ta ai cũng chỉ là một thứ như nhau. Cho nên tôi đưa tiền cho gã, cảm thấy mình giàu có hơn ngay tức khắc-ba trăm hai mươi ba đô-la-và để gã đi khuất trước khi tôi gọi cảnh sát.

Tôi nghe nói họ không bao giờ bắt được gã, rồi tôi nghe nói họ đã bắt được gã tại một tiểu bang khác-tôi nghĩ là Utah-và rồi tôi nghe nói họ tìm thấy gã chết trong một bãi đậu xe ở phi trường Kansas. Tôi chẳng biết. Cũng có thể gã còn sống đâu đó. Có thể gã sẽ trở lại. Có thể gã sẽ cướp tôi đêm nay, hay bắn tôi chết ngắc, hay cả hai.

Mọi thứ đều có thể xảy ra tại trạm xe buýt. Trong những năm một ngàn chín trăm sáu mươi, chúng ta có cái gọi là đám hippy, tức là bọn thanh niên mặc áo quần rách rưới. Họ thường ngủ lênh khênh trên các băng ghế trong những cái túi ngủ, bên cạnh những cái ba-lô và những cái lều cuộn.

Đó là lúc tôi bắt đầu nghĩ rằng cô gái hợp ý rốt cuộc sẽ đến với tôi, một cô gái nào đó đã chán ngán những thẳng tóc dài, chán ngán cuộc đời lang thang

trên đường phố, sẽ bước về nhà với tôi và nắm lấy tay tôi, và cùng tôi cuộn mình trên chiếc giường có lò xo kêu cọt két của tôi. Tôi luôn luôn để ý trông chờ. Rồi một hôm tôi thấy một cô gái trẻ: cô có vẻ mệt mỏi đã quá lâu và cần một người bạn. Tôi mua cho cô một cái bánh mì thịt, một tách cà-phê và một hộp bơ đậu phộng. Tôi mua cho cô vài viên thuốc aspirin và nửa lít sữa, cái bấm móng tay và một chiếc áo sơ mi cho khách du lịch.

Tôi nói với cô tôi có một nơi cô có thể đến để nghỉ ngơi và ở lại cho đến chừng nào cô cần. Tôi nói với cô nơi ấy không phải là ảo ảnh và không phải chỉ có một phòng, nhưng cái gì của tôi là của cô. Tôi biết nơi ấy là sạch sẽ. Tôi đã dọn dẹp lau chùi nó trước ngày tôi thấy cô gái này lảng vảng quanh sạp báo của tôi.

Cô xoa tóc tôi và nói rằng tâm hồn tôi đầy ắp tình thương. Cô nói cô phải ngủ chừng mười hai tiếng đồng hồ và rồi cô sẽ ra đi. Tôi mang cô về nhà. Cô ngã xuống giường và khóc-nói với tôi rằng tôi "quá sức tử tế". Rồi cô ngủ như người chết. Tôi nằm xuống trên sàn nhà bên cạnh cô, nơi tôi đã nói tôi sẽ nằm. Nửa đêm tôi thức giấc với cảm giác nóng bừng như lửa đốt, và căn phòng xoay mòng mòng. Tôi không còn suy nghĩ gì được nữa. Không khí trở nên êm ả lúc tôi bò lên giường và chui vào nằm bên cạnh cô; cô vẫn còn mặc nguyên quần áo. Cô thở như biển. Tôi sờ làn da cô, chỉ sờ làn da bên dưới quần áo cô. Cô không hề thực sự tỉnh giấc, chỉ thở dài và trở mình. Vào buổi sáng khi tôi thức dậy trên giường, cô đã đi rồi.

Tôi đã làm việc tại đây từ năm một ngàn chín trăm năm mươi ba cho đến nay, và vẫn luôn luôn chờ đợi một cô gái hợp ý đến với tôi. Tôi nghĩ rằng cô đã đến. Trên đời này cũng có một vài cuộc hôn nhân tốt đẹp nào đó không tồn tại dài lâu.

Nguyên tác: "Wedding Night", trong Tom Hawkins, Paper Crown (Missouri:

Book Mark Press, 1989). In lần đầu trên tạp chí văn học Ploughshares (Issue #3, Vol. 09/2&3, Fall, 1983).